

Arrest

nr. 262 864 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guatemalaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guatemalaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1996.

De verzoekende partij verklaart op 23 oktober 2019 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 21 november 2019 meldt ze zich op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: CGVS). Op 25 november 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 maart 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 29 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Guatemalteekse nationaliteit en bent u op (...) 1996 geboren in de stad Guatemala in het gelijknamige departement waar u ook heel uw leven woonde, sinds 2011 in zone 5 van de stad. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U werkte het middelbaar onderwijs af en werkte sinds 2017 als fysiotherapeut in een kliniek in zone 15 in de stad Guatemala.

Toen u in 2017 op de terugweg was van uw werk werd u door twee personen achtervolgd. U bent dan snel beginnen lopen naar uw huis en snel naar binnen gegaan.

In 2018 heeft men proberen inbreken in uw huis. U was samen met uw moeder uit het huis aan het stappen toen een gewapende man probeerde in te breken. Jullie konden echter de deur sluiten en jullie verstoppen.

Nog in 2018 werd u opnieuw achtervolgd. U stapte van de bus toen u terugkeerde van uw werk toen een man u begon te volgen. U bent dan een winkel binnengegaan voor hulp en kon zo de man van u afschudden.

In 2019 was u getuige van twee moorden in de staat waar u woonde. Bij de eerste moord hoorde u schoten in de buurt van uw huis. De tweede moord zag u gebeuren toen u uit het huis van uw broer kwam. U hoorde schoten en de mensen begonnen te roepen. De ouders gingen daarop weg en u verborg zich in uw huis. Hierdoor kreeg u angst dat u ook iets zou kunnen overkomen, aangezien de feminicides in Guatemala de laatste jaren aanzienlijk zijn toegenomen.

U verliet Guatemala op 22 juli 2019 en kwam de volgende dag aan in België. Op 25 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Guatemala vreest u ontvoerd of vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Guatemalteeks paspoort; affiches van vermiste vrouwen in Guatemala; krantenartikels over de situatie in Guatemala.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Guatemala diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk Guatemala te hebben verlaten omdat u twee keer achtervolgd werd, omdat er een poging tot inbraak was in uw huis en omdat u twee moorden zag gebeuren in uw straat. Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de feiten die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn.

U verklaart Guatemala te hebben verlaten omwille van de toenemende mate van geweld en onveiligheid in uw regio (CGVS, p.9). U stelt dat er veel moorden, ontvoeringen en verkrachtingen gebeuren en dat het aantal feminicides de laatste jaren sterk is toegenomen (ibid.). Echter hebben ze u nooit specifiek proberen ontvoeren of vermoorden (CGVS, p.15). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u in Guatemala specifiek door iemand gevisieerd werd, noch dat er redenen zijn om aan te nemen dat dit in de toekomst zou kunnen gebeuren.

De verwijzingen naar incidenten die u heeft meegemaakt, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Zo stelt u dat u twee keer achtervolgd werd (CGVS, p.9). De eerste keer werd u nageroepen, maar u heeft niet gehoord wat die man tegen u zei (CGVS, p.11). De tweede keer riepen ze u na dat u moest stoppen (CGVS, p.13). U bent echter beide keren probleemloos kunnen ontkomen

en heeft geen duidelijke bedreigingen ontvangen (CGVS, p.9). Ook heeft u nadien de mannen die u achtervolgden nooit meer gezien (CGVS, p.11 en p.13). Wat betreft uw bewering dat ze u waarschijnlijk wilden ontvoeren (CGVS, p.11), dient te worden opgemerkt dat dit louter een vermoeden is gebaseerd op de algemene situatie in Guatemala. Echter kan er uit uw verklaringen niet worden geconcludeerd dat dit werkelijk hun intentie was. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat deze achtervolgingen dusdanig ernstig waren dat ze beschouwd kunnen worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hetzelfde kan gesteld worden voor de poging tot inbraak. Het is vooreerst niet gelukt om uw huis binnen te dringen (CGVS, p.12). Er blijkt niet dat de inbreker u bedreigd heeft en nadien heeft u hem ook nooit meer gezien (ibid.). Evenmin werden er nadien nog nieuwe pogingen ondernomen om uw huis binnen te dringen (ibid.). Dit incident kadert zich bijgevolg binnen de algemene criminaliteit in Guatemala en is, zeker gezien de afwezigheid van verdere gevolgen, evenmin voldoende zwaarwichtig om internationale bescherming te noodzaken.

Wat betreft de moorden waar u getuige van zou geweest zijn, dient te worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen de eerste moord niet werkelijk heeft zien gebeuren (CGVS, p.13). U hoorde namelijk enkel schoten in de buurt van uw huis en uiteindelijk verscheen er in de kranten dat er iemand was vermoord (ibid.). Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hierdoor reële problemen heeft gehad of bedreigingen heeft ontvangen. Wat betreft de tweede moord die u zou hebben zien gebeuren (CGVS, p.14), kan hetzelfde gesteld worden. De daders van die moord heeft u nadien ook nooit meer gezien (ibid.). U heeft ook geen verklaringen afgelegd aan de politie, volgens u om te vermijden dat u hierdoor bedreigd zou worden (ibid.). Hoewel het betreurenswaardig is dat u, met vele anderen, getuige zou zijn geweest van moord, blijkt uit uw verklaringen op geen enkele wijze dat u en doelwit was. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u sindsdien, omwille van het zien gebeuren van de moorden, gevisieerd werd of zal worden. Deze incidenten zijn dus evenmin voldoende zwaarwichtig om er een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde uit af te leiden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de

persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (....) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïntegreerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïntegreerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala" van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort toont enkel aan dat u de Guatemalteekse nationaliteit heeft. De affiches van de vermiste vrouwen en de krantenartikels die u neerlegt behelzen enkel de algemene situatie in Guatemala en gaan niet over uw persoonlijke situatie. Bijgevolg wijzigen ze bovenstaande vaststellingen evenmin.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "de vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève", de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij stelt ook dat er een beoordelingsfout werd begaan.

De verzoekende partij geeft aan dat de verwerende partij niet betwist dat zij verschillende incidenten heeft meegemaakt, maar is van oordeel dat de incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn. De verzoekende partij beklemtoont dat zij omwille van deze incidenten zeer angstig is geworden en dat zij omwille van deze angst haar land van herkomst ontvlucht is. Ze vervolgt dat deze incidenten een psychologisch impact op haar hebben gehad ten gevolge van de veiligheidssituatie in Guatemala en meer bepaald in de zone waar ze woonachtig was, maar ook als het gevolg van het geweld dat de vrouwen ondergaan. De verzoekende partij betoogt dat de eerdere ervaringen in aanmerking moeten genomen worden in de appreciatie van de vrees, alsook de ervaringen van personen die tot dezelfde sociale groep behoren.

In concreto argumenteert de verzoekende partij dat: “Wat betreft de veiligheid in de wijk Çifpna 5”) waar verzoekster en haar familie woonachtig waren, heeft zij verklaard dat haar wijk gevaarlijker was geworden en dat er geweld (afpersingen, overvallen, moorden, ontvoeringen, ...) gepleegd was door benden, vooral de bende 18 (CGVS, pp.9 en 10)

Uit de informatie terug te vinden op de website van Insight Crimes¹ blijkt inderdaad dat zowel de Barrio 18 als de MS 13 aanwezig zijn in de zona 5 van Guatemalastad. In de recentste Guatemala travel Advisory de dato 20 april 2021 van de US Department of State¹ staat de zona 5 vermeld als een zone “of particular concern due to crime”.

“Violent crime, such as armed robbery and murder, is common. Gang activity, such as extortion, violent street crime, and narcotics trafficking is widespread. Local police may lack the resources to respond effectively to serious criminal incidents.

The following zones are of particular concern in Guatemala City due to crime: 5, 6, 7, 12, 13, 17, 18, 19, 21, and 24. “

Die informatie bevestigt dat de zone waar verzoekster woonachtig was een gevaarlijke zone is waar de prevalentie van crimineel geweld door benden gepleegd hoger ligt dan in andere zonen van de stad met als gevolg dat verzoekster daar meer risico loopt opnieuw blootgesteld te worden aan daden van geweld.

-Dat vrouwen die woonachtig zijn in plaatsen waar de benden actief zijn meer risico lopen het slachtoffer te zijn van daden van geweld en dat de prevalentie van het geweld ten opzichte van vrouwen in Guatemala in het algemeen hoog is blijkt uit verschillende bronnen.

In de UNHCR eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala de dato januari 2018¹ staat het volgende te lezen te lezen om de situatie van vrouwen en meisjes: [...]

Uit de Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights met betrekking tot de situatie van mensenrechten in Guatemala de dato maart 2020² blijkt dat het geweld ten opzichte van vrouwen en meisjes een van de meest voorkomende mensenrechtenschendingen blijft in het land en dat de toewijzing van middelen voor de preventie van alle vormen van geweld tegen vrouwen en de bescherming van slachtoffers ontoereikend blijft gezien de omvang van het probleem: [...]

Volgens een persartikel de dato 2 mei 2021 “In Guatemala, women fear for their lives”³ werden 161 vrouwen vermoord in de vier eerste maanden van 2021 en werden er 20 000 klachten met betrekking tot geweld ingediend, waaronder 3000 omwille van verkrachting; dit artikel wijst ook op een gebrek aan bescherming voor vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld: [...] Uit die informatie kan worden besloten dat als vrouw woonachtig in een zone waar de benden actief zijn verzoekster degelijk een hoog risico loopt blootgesteld te worden aan daden van geweld. Haar subjectief angstgevoel om “vermoord te worden, om ontvoerd te worden” kadert met de objectieve informatie over het geweld. Als gevolg is er, volgens ons, sprake van een gegronde vrees of vervolging in hoofd van verzoekster in haar kwaliteit van vrouw afkomstig van een zone waar benden actief zijn.”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij geeft aan dat ze Guatemala verlaten heeft omdat ze in 2017 op de terugweg van het werk door twee personen achtervolgd werd, omdat er in 2018 een poging tot inbraak is geweest, omdat ze in 2018 opnieuw achtervolgd werd en ze in 2019 getuige was van twee moorden in haar wijk. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.3. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven zoals beschreven onder punt 5.1. geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat het geweld tegen vrouwen en meisjes één van de meest voorkomende mensenrechtenschendingen in Guatemala is en dat de preventiemiddelen ontoereikend zijn. Uit een persartikel van 2 mei 2021 blijkt dat tijdens de eerste vier maanden van 2021 160 vrouwen vermoord werden in Guatemala en dat er reeds 20.000 klachten in verband met geweld tegen vrouwen ingediend werden, waarvan 3000 klachten betrekking hebben op verkrachtingen. Uit de statistieken blijkt dat minder dan 3% veroordeeld werd.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in Guatemala geweld tegen vrouwen, met inbegrip van seksuele uitbuiting en mensenhandel, vaak voorkomt. Er is een hoge graad van femicide. Ook is er sprake van huiselijk geweld. Bendeleden zijn vaak betrokken bij geweld tegen vrouwen. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in Guatemala *a priori* het risico

loopt om slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in Guatemala het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van januari 2018 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*). Zo kan een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel, dan ook niet volstaan om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Guatemala. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Guatemala, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu maakt de verzoekende partij geen actuele bendeproblemen aannemelijk, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat ze sinds 2011 in zone 5 van Guatemala stad woont. Zoals blijkt uit de informatie die de verzoekende partij bijgebracht heeft in haar verzoekschrift is zone 5 gekenmerkt door bendegeweld. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *"Echter hebben ze u nooit specifiek proberen ontvoeren of vermoorden (CGVS, p.15). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u in Guatemala specifiek door iemand geviséerd werd, noch dat er redenen zijn om aan te nemen dat dit in de toekomst zou kunnen gebeuren."*

De verwijzingen naar incidenten die u heeft meegemaakt, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Zo stelt u dat u twee keer achtervolgd werd (CGVS, p.9). De eerste keer werd u nageroeven, maar u heeft niet gehoord wat die man tegen u zei (CGVS, p.11). De tweede keer riepen ze u na dat u moest stoppen (CGVS, p.13). U bent echter beide keren probleemloos kunnen ontkomen en heeft geen duidelijke bedreigingen ontvangen (CGVS, p.9). Ook heeft u nadien de mannen die u achtervolgden nooit meer gezien (CGVS, p.11 en p.13). Wat betreft uw bewering dat ze u waarschijnlijk wilden ontvoeren (CGVS, p.11), dient te worden opgemerkt dat dit louter een vermoeden is gebaseerd op de algemene situatie in Guatemala. Echter kan er uit uw verklaringen niet worden geconcludeerd dat dit werkelijk hun intentie was. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat deze achtervolgingen dusdanig ernstig waren dat ze beschouwd kunnen worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hetzelfde kan gesteld worden voor de poging tot inbraak. Het is vooreerst niet gelukt om uw huis binnen te dringen (CGVS, p.12). Er blijkt niet dat de inbreker u bedreigd heeft en nadien heeft u hem ook nooit meer gezien (ibid.). Evenmin werden er nadien nog nieuwe pogingen ondernomen om uw huis binnen te dringen (ibid.). Dit incident kadert zich bijgevolg binnen de algemene criminaliteit in Guatemala en is, zeker gezien de afwezigheid van verdere gevolgen, evenmin voldoende zwaarwichtig om internationale bescherming te noodzaken.

Wat betreft de moorden waar u getuige van zou geweest zijn, dient te worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen de eerste moord niet werkelijk heeft zien gebeuren (CGVS, p.13). U hoorde namelijk enkel schoten in de buurt van uw huis en uiteindelijk verscheen er in de kranten dat er iemand was vermoord (ibid.). Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hierdoor reële problemen heeft gehad of bedreigingen heeft ontvangen. Wat betreft de tweede moord die u zou hebben zien gebeuren (CGVS, p.14), kan hetzelfde gesteld worden. De daders van die moord heeft u nadien ook nooit meer gezien (ibid.). U heeft ook geen verklaringen afgelegd aan de politie, volgens u om te vermijden dat u hierdoor bedreigd zou worden (ibid.). Hoewel het betreurenswaardig is dat u, met vele anderen, getuige zou zijn geweest van moord, blijkt uit uw verklaringen op geen enkele wijze dat u en doelwit was. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u sindsdien, omwille van het zien gebeuren van de moorden, geviséerd werd of

zal worden. Deze incidenten zijn dus evenmin voldoende zwaarwichtig om er een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde uit af te leiden.” Voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing worden op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij weliswaar op de impact die deze gebeurtenissen op haar hebben gehad, en op de vrees die ze ontwikkeld heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat de vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Gelet op de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, is dit *in casu* niet het geval.

Er blijkt dan ook niet dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, noch maakt zij een individueel risico verbonden aan enig ander profiel aannemelijk. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij kwetsbaar zou zijn voor een persoonlijk wraak door iemand die banden heeft met bendes. Verzoekster kan zich niet vergenoegen met de loutere stelling dat zij als vrouw zal worden gevisieerd door bendes voor seksuele doeleinden zonder dit verder te concretiseren, te meer nu zij concrete en actuele problemen met de bendes niet aannemelijk maakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...)”

termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

6.3.2. Zoals hierboven blijkt, betwist de Raad niet dat het geweld in Guatemala wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, inbraken, ontvoeringen en drugshandel. De verzoekende partij beschrijft de bendeaanwezigheid in haar wijk, hetgeen enkel de territoriale en sociale controle van de bendes op haar wijk aantoont, iets wat niet door de Raad wordt betwist. Deze verwijzing naar de algemene situatie die heerst in Guatemala en in haar wijk is evenwel onvoldoende om gewag te maken van een actuele, persoonlijke en een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De aangehaalde algemene landeninformatie, die verder geen betrekking heeft op haar persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou worden geviséerd door de bendes.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de aangehaalde incidenten op zichzelf niet ernstig genoeg zijn om als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. De beschreven achtervolging in 2017 en 2019, evenals de poging tot inbraak bereiken als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in Guatemala, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekster er niet in slaagt om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in Guatemala wijdverspreid en ernstig is.

Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet blijken dat er heden in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

In casu blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het bendegeweld in Guatemala, voornamelijk gepleegd door Barrio 18 en Mara Salvatrucha, hoe wijdverspreid ook, uit zijn aard en of vorm waarin het plaatsvindt, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in Guatemala zo zou zijn dat het bendegeweld een hoog percentage van de bevolking treft, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Guatemalteekse samenleving en het Guatemalteekse grondgebied, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat "most if not all violence in Guatemalan society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR guidelines, p. 57).

Het geweld dat wordt gebruikt door bendes viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals geld, wraak, macht, *et cetera*.

Het geweld dat de situatie in Guatemala zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In de zin wordt in de bestreden beslissingen terecht aangehaald dat nergens in de UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, na analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden doch dat elk beschermingsverzoek op zijn eigen merites moet worden beoordeeld.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werden aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en/of willekeurig geweld in Guatemala, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas toont de verzoekende partij niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over

de regio van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS